

Hồi 11

Hảo Hý Liên Trường – Linh Đường Hồn Chiến

L

hi Vệ Thiên Nguyên và Thượng Quan Phi Phụng đến Sáu Tây Hồ thì Sở Thiên Thư cũng đang đưa Tề Tấu Ngọc đi du lãm tại một danh lam thắng cảnh khác ở Dương Châu.

Địa vị của Tề Tấu Ngọc tại Sở gia rất tế nhị, vừa giống như nữ nhi của Sở gia lại vừa giống như khách nhân của Sở gia. Thuở ấu thời nàng mất tình thương của mẫu thân nhưng bây giờ đã được bù đắp gấp bội.

Nàng không những có được tình thương của mẫu thân đã mất mà còn bắt đầu thưởng thức vị ngọt của tình bằng hữu dị tính.

Những ngày qua nàng thường đem Sở Thiên Thư và Vệ Thiên Nguyên ra so sánh, nói ra cũng kỳ quái, Vệ Thiên Nguyên không có danh phận huynh muội nhưng nàng cảm thấy chàng giống như một ca ca của nàng hơn.

Còn Sở Thiên Thư tuy có danh phận huynh muội với nàng nhưng nàng xem như một bằng hữu tri âm.

Sáng hôm đó Sở Thiên Thư thấy nàng có vẻ không vui bèn nói:

- Ngọc muội, hình như nàng không được vui, phải chăng đang nghĩ đến sư huynh của nàng?

Tề Tấu Ngọc lắc đầu, nói:

- Không, chàng không còn là người mà ta lúc nào cũng nhớ. Những lúc nghĩ đến chàng ta cũng chỉ mong biết được tung tích của chàng mà thôi.

Sở Thiên Thư truy vấn:

- Thế nàng đang nhớ đến gia gia ca nàng phải không?

- Không sai, ta có chút nhớ nhà.

- Nhớ nhà? Nơi này chẳng phải là nhà của nàng sao?

- Huynh không nên bắt bẻ chữ nghĩa, muội nói nhớ nhà là nhớ cố hương. Mẫu thân ở đây với Sở gia của huynh đã yên ổn rồi nhưng gia gia lại là một lão nhân cô độc.

- Nàng đến đây chưa được nửa tháng, muốn hồi cố hương cũng phải qua một năm mới được đi. Dương Châu rất nhiều danh lam thắng cảnh, đúng rồi, có một nơi nàng vẫn chưa đi, ta đưa nàng đi du ngoạn nhé.

- Nơi đó đẹp bằng Sáu Tây Hồ không?

- Nơi đó không nổi danh về phong cảnh, nhưng du khách đến Dương Châu nếu không lựa chọn thì e rằng nhiều người sẽ không đi du hồ mà phải đến nơi đó du lãm.

Tề Tấu Ngọc bị hấp dẫn lòng hiếu kỳ nên nói:

- Thế à, là nơi nào vậy?

Sở Thiên Thư đáp:

- Đó là Sử Công tử.

Tề Tấu Ngọc hỏi tiếp:

- Sử Công là ai?

Sở Thiên Thư nói:

- Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ, nàng biết rồi chứ?

- A, thì ra huynh nói đến vị Sử Công này, có phải là đại trung thần thời Minh mạt Sử Khả Pháp tuần nạn tại Dương Châu không?

- Không phải vị đại trung thần này thì người Dương Châu lập từ cho lão làm gì?

- Từ nhỏ ta nghe gia gia kể chuyện Sử Khả Pháp tử thủ Dương Châu kháng Thanh, không ngờ Dương Châu có từ đường của lão, vậy thì không thể không đi rồi. Nhưng ta có chút cảm giác kỳ quái, lão ta là trung thần của đại Minh mà sao triều Thanh cho phép Dương Châu lập từ?

- Đó chính là chỗ thông minh của Thanh triều, bọn họ đại sát mười ngày ở Dương Châu, nhưng vẫn không giết hết lão bá tính. Giết người càng nhiều thì lão bá tính càng hận bọn họ. Nhưng kiến lập ngôi từ đường này rồi thì có rất nhiều người cam nguyện làm thuần dân của bọn họ.

Sử Công tử cách Sử gia không xa lắm, nên sau nửa canh giờ bọn họ đã đến nơi rồi. Phía trước là một ngôi từ đường uy nghi đồ sộ, đại môn sơn son thếp vàng, bên trong tỏa khói hương nghi ngút, du khách liên tục ra vào thưởng lãm.

Sở Thiên Thư và Tề Tấu Ngọc định cất bước vào trong thì bỗng nhiên nghe một tràng cười khanh khách từ phía sau, tiếp theo là giọng lạnh lạnh của một thiếu nữ:

- Khá khen cho hai người lén lút đi du lãm nhé!

Sở Thiên Thư quay lại thì thấy người vừa nói là muội muội của chàng Sở Thiên Hồng.

Chàng vội trừng mắt nói:

- Ai bảo ngươi là bọn ta lén lút, vừa bảnh mắt là ngươi đã đặt điều nói xấu người khác rồi.

Sở Thiên Hồng cười hì hì, nói:

- Không lén lút, sao hai người không rủ muội cùng đi với?

Tề Tấu Ngọc lên tiếng:

- Không phải thế, sáng nay khi bọn ta đến thì cô nương còn chưa rời khỏi giường thì rủ thế nào được? Tuy nhiên ta biết thế nào cô nương cũng tự tìm đến được.

Sở Thiên Hồng bĩu môi, nói:

- Ngọc tử tử tưởng muội ham du hí nên mới tìm đến đây chăng? Phụ thân bảo gọi hai người trở về đấy.

Sở Thiên Thư ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Sở Thiên Hồng nói:

- Có một khách nhân vừa đến.

Sở Thiên Thư hỏi tiếp:

- Khách nhân là ai?

Thiên Hồng nói:

- Là một vị khách nhân mà hai người sẽ không ngờ. Tin rằng Ngọc tử tử sẽ rất cao hứng khi gặp vị khách đó.

Tề Tấu Ngọc giật thót người, nghĩ thầm:

- “Lẽ nào là Vệ sư huynh?”

Nghĩ đoạn nàng nói:

- Đừng bảo ta đoán mò đấy nhé, mau mở bầu hồ lô ra thôi.

Sở Thiên Hồng cười hì hì, nói:

- Bầu hồ lô này còn có nắp, dù sao thì về đến nhà mới có thể mở được. Ngọc tử tử vội vàng gì thế? Hãy đoán trước thử xem.

Tề Tấu Ngọc thầm đoán là Vệ Thiên Nguyên nhưng nàng không muốn nói phán đoán của mình ra.

Nàng và huynh muội Sở Thiên Thư vội vàng quay về, vừa vào nhà thì mới biết phán đoán của nàng là sai. Khách nhân không phải Vệ Thiên Nguyên mà là Đinh Bột.

Đinh Bột là lão bộc của Tề gia nhưng xưa nay gia gia của nàng không xem lão là bộc nhân. Lúc Tề Tấu Ngọc chưa sinh ra thì lão đã đến ở tại Tề gia rồi. Về sau, nàng luôn xem lão như một phần tử trong gia đình. Mặc khác, Đinh Bột là nhân vật sớm thành danh trên giang hồ, lão và Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng lại là bằng hữu cũ của nhau.

Tề Tấu Ngọc vừa mừng vừa kinh hãi, nói:

- Đinh đại thúc, làm thế nào người biết ta ở đây, phải chăng gia gia bảo người đến đón ta quay về?

Đinh Bột nói:

- Gia gia của tiểu thư bảo ta ra ngoài tìm tiểu thư, nhưng phụ thân của tiểu thư mới là người cho ta biết tiểu thư ở nơi này. Phụ thân của tiểu thư muốn biết tình hình gần đây của tiểu thư nên bảo ta đến thăm tiểu thư.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Thì ra đại thúc đã gặp gia phụ rồi, hiện người thế nào?

Đinh Bột nói:

- Phụ thân của tiểu thư đang ở cùng Tiêu Quyên Quyên, rất tốt, rất tốt.

Võ công của Tề Cẩm Minh đã bị phế, Đinh Bột không muốn Tề Tấu Ngọc lo lắng cho phụ thân nàng nên không nói ra. Nhưng lão nói Tề Cẩm Minh đang rất tốt cũng không phải là nói dối. Có Tiêu Quyên Quyên bầu bạn cùng ẩn cư nơi danh sơn thì đích thực Tề Cẩm Minh có được những ngày tiêu dao tự tại hơn những lúc bôn tẩu giang hồ.

Đinh Bột nói tiếp:

- Gia gia của tiểu thư mong tiểu thư quay về nhưng không cần trong nhất thời, ta biết tiểu thư mới đến Dương Châu chưa đầy nửa tháng nên qua một năm rồi hãy về cũng được.

Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Đình đại thúc, khi nào thì đại thúc đi?

Đình Bột suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không chừng ta còn lưu lại đây vài ngày nữa.

Sở Thiên Thư vội chen vào:

- Đình đại thúc đã nói sang năm nàng quay về cũng được, vậy thì nàng bắt tất phải khẩn trương theo lão ta.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đại thúc ở lại mấy ngày mới đi, phải chăng là còn có chuyện khác?

Đình Bột nói:

- Đúng là có chút việc và cũng gián tiếp quan hệ đến tiểu thư.

- Chuyện gì?

- Tiểu thư biết tung tích của Vệ thiếu gia ở đâu không?

- Ta cũng định hỏi đại thúc đấy. Tuy ta có đi kinh sư một chuyến nhưng không gặp Vệ sư huynh. Chỉ biết chàng từng gây một đại sự ở Bí Ma Nhai làm chấn động cả kinh sư, sau đó không biết hành tung của chàng ở đâu.

- Ta biết một chút tin tức về Vệ thiếu gia. Nghe nói hiện tại thiếu gia đang đi cùng nữ nhi của Thượng Quan Vân Long.

- Nữ nhi của Thượng Quan Vân Long, có phải là... là...

Sở Thiên Thư xen vào:

- Không sai, đó chính là Thượng Quan Phi Phụng.

Tề Tấu Ngọc chợt thấy lòng tê tái, thầm nghĩ:

- “Nói như vậy, không lẽ những lời đồn đại trên giang hồ là thật?”

Đình Bột tiếp tục nói:

- Nghe nói Vệ thiếu gia và Thượng Quan cô nương đã đến Giang Nam rồi. Rất có khả năng một vài ngày nữa bọn họ sẽ đến Dương Châu.

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đình đại thúc, người nói còn có chuyện khác là chỉ việc này của sư huynh phải không?

Đình Bột nói:

- Không sai, ta đến Dương Châu lần này là hết một nửa nguyên nhân vì Vệ thiếu gia đấy.

Tề Tấu Ngọc trầm tư một lát rồi nói:

- Nhiều người nói Thượng Quan Vân Long là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu, như vậy nữ nhi của lão ta cũng là yêu nữ, lòng dạ thâm hiểm, thủ đoạn cay độc. Thượng Quan Phi Phụng đối nhân xử thế ra sao, ta chưa biết được. Nhưng xưa nay hình như không nghe gia gia

nói phụ thân của cô ta là người xấu nên ta cũng không biết rốt cuộc lão ta có phải là ma đầu hay không. Đình đại thúc, người đã vì Vệ sư huynh mà đến, vậy người định thế nào?

Vừa nói đến đây thì có người khiêng một cỗ quan tài tiến vào. Tề Tấu Ngọc cả kinh, vội nói:

- Kế phụ, người cần cỗ quan tài này làm gì vậy?

Sở Kinh Tùng lệnh cho gia nhân khiêng cỗ quan tài đi rồi mới nói:

- Đây là chủ ý của Đình đại thúc người.

Đình Bột tiếp lời:

- Ta định bày một vở kịch.

Tề Tấu Ngọc ngơ ngác, hỏi lại:

- Bày một vở kịch?

Sở Kinh Tùng mỉm cười, nói:

- Vở kịch này phải cần người giúp sức thì mới thành. Đình đại thúc đã thương lượng với ta, chỉ không biết Ngọc nhi người có đồng ý sắm vai trong vở kịch hay không thôi?

Tề Tấu Ngọc hỏi:

- Vai chính là ai?

Đình Bột nói:

- Là Vệ sư huynh của tiểu thư, có khả năng sẽ có thêm Thượng Quan cô nương...

Tề Tấu Ngọc nói:

- Đình đại thúc, rốt cuộc... rốt cuộc trong hồ lô của các vị chứa được vật gì vậy?

Nàng vốn muốn nói “rốt cuộc các vị định giở trò quỷ gì” nhưng vì nể mặt kế phụ nên mới cải lời.

Sở Kinh Tùng nói:

- Ngọc nhi, người đi theo ta.

Tề Tấu Ngọc theo kế phục bước vào một gian nhà thất, vừa bước qua cửa thì nàng bất giác ngẩn người. Nơi này vốn là một gian thư phòng nhưng hiện tại được bày bố như một linh đường. Cỗ quan tài vừa được khiêng vào đặt ngay giữa phòng.

Sở Kinh Tùng nói:

- Lão Đình, người xem bố trí như vậy thế nào?

Đình Bột nói:

- Gần giống rồi, theo tục lệ ở Bảo Định thì đầu quan tài còn cần hai ngọn trường minh đăng.

Sở Kinh Tùng nói:

- Trên bài vị vẫn chưa viết chữ, người xem viết thế nào thì tốt?

Đình Bột chậm rãi nói:

- Cô ta là hàng tiểu bối nên không thể do Sở huynh phúng điệu. Đợi lát nữa sẽ điều phối sau cũng được. À, còn nữa, tốt nhất nên treo một bức tranh để điệu khách chiêm ngưỡng di dung (dung nhan người đã khuất)

Sở Kinh Tùng quay sang nói với Sở Thiên Thư:

- Thư nhi, bức họa của con còn tốt đấy chứ?

Sở Thiên Thư vội đáp:

- Còn rất tốt, thừa phụ thân.

Tề Tấu Ngọc định thần rồi nói:

- Kế phụ, Đinh đại thúc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sở Kinh Tùng thở phào một hơi rồi nói:

- Bảo ta nói thế nào mới phải đây? Lão Đinh, hay là người nói cho Ngọc nhi nghe đi.

Đinh Bột chậm rãi nói:

- Đời người như một vở kịch, tại sao tiểu thư không xem linh đường này là hí đài?

Lúc này Sở Kinh Tùng mới nói tiếp:

- Rất có khả năng tối nay hí đài sẽ khai diễn, nhưng người không cần nói năng gì, chỉ xem người khác diễn là được.

Đinh Bột mỉm cười, nói tiếp:

- Thậm chí cũng chẳng cần xem, chỉ cần nghe là đủ rồi.

Nói đoạn lão kê tai Tề Tấu Ngọc giải thích một hồi. Tề Tấu Ngọc nghe xong thì tự biết mình phải đóng vai gì, tuy nàng cảm thấy có chút thiệt thòi nhưng vẫn đồng ý.

*

* *

Vệ Thiên Nguyên đến Sở gia thì đêm vừa chuyển sang canh ba. Chàng không muốn làm kinh động người khác nên biện pháp tốt nhất là tìm gặp Sở Kinh Tùng trước. Sau đó Sở Kinh Tùng sẽ an bày giúp chàng ước hẹn với riêng với tiểu sư muội Tề Tấu Ngọc.

Sở dĩ như vậy là chàng sợ có thể Tề Tấu Ngọc ở chung phòng với Từ Miên Dao, nữ nhi của Từ Trung Nhạc.

Nhưng làm thế nào mới có thể gặp Sở Kinh Tùng trước? Cùng có khả năng phụ thê Sở Kinh Tùng ở chung một phòng mà chàng thì không thể đi nhìn lên từng phòng.

Chỉ có một biện pháp duy nhất để lộ một chút thanh âm tiếng bước chân, võ công của Sở Kinh Tùng cao cường nhất trong Sở gia nên lão sẽ là người phát giác đầu tiên, như vậy có thể dẫn dụ lão ra ngoài.

Nhưng còn một vấn đề nữa, để lộ một chút thanh âm tiếng bước chân phải hợp nơi hợp chỗ mới được. Nếu không thì khó bảo đảm là sẽ không làm kinh động những người khác trong Sở gia. Chàng đang rón rén đi thì bỗng nhiên phát hiện tại góc một hoa viên có gian phòng bên trong ẩn hiện ánh đèn. Là ai ở phòng này? Đêm đã khuya mà vẫn chưa ngủ sao? Chàng đang tự hỏi thì có một luồng gió từ phía đó thổi qua, trong gió nghe thoang thoảng khí vị đàn hương.

Vệ Thiên Nguyên sửng người, nghĩ:

- “Lẽ nào gian phòng đó là phật đường? Nhưng Sở đại hiệp đâu phải là cư sĩ tín phật?”

Lúc này chàng lại phát hiện trước cửa phòng có treo hai chiếc đèn lồng màu lam.

Chàng càng cảm thấy kỳ quái nên nghĩ tiếp:

- “Ngoài cửa treo đèn lồng màu lam là biểu hiện nhà có tang sự, nhưng lẽ ra phải treo ngoài đại môn chứ không thể treo ngoài cửa một gian phòng. Không lẽ Sở gia có ai đó chết?”

Bỗng nhiên chàng nghe loáng thoáng hình như trong phòng có người khóc thút thít. Vệ Thiên Nguyên bất giác rung mình nhưng trong lòng vừa mừng vừa thất kinh. Chàng nhớ lại lần đó đứng nơi đồng gạch ngói đổ nát tại cô hương Bảo Định, chàng cũng từng nghe âm thanh than thở dường như là của Khương Tuyết Quân.

Lần này âm thanh rõ hơn lần trước, nhưng chàng chỉ kịp nhận ra là âm thanh của nữ tử, vậy nữ tử này có phải là Khương Tuyết Quân không?

Chàng không tin là Tuyết Quân vẫn còn ở nhân gian nhưng lại không kềm chế được loạn tưởng.

- “Không lẽ oan hồn của Tuyết Quân không tiêu, nàng biết ta đến nên mới hiển linh?”

Lần trước chàng vội đuổi theo nhưng không thấy quỷ ảnh, lần này chàng không dám xông bừa vào mà ẩn thân sau giả sơn thạch và thầm nghĩ:

- “Người và quỷ hai đường khác nhau, có thể nàng không muốn ta gặp nàng, ta cũng không nên làm cho nàng sợ mà biến đi.”

Chàng vừa ẩn thân xong thì có một nữ quỷ xoa tóc từ trong gian phòng bước ra. Kỳ thực đây không phải là nữ quỷ mà là nữ nhi của Từ Trung Nhạc, Từ Miên Dao!

Vệ Thiên Nguyên không muốn gặp cô ta nên thầm nghĩ:

- “Phụ thân của cô ta thừa tội để chết nhưng cô ta là người vô tội, ta không cần làm kinh động cô ta, chờ cô ta đi rồi ta sẽ vào trong xem thử.”

Từ Miên Dao đang đi về phía Vệ Thiên Nguyên ẩn thân, khi đến gần còn hơn trượng thì nàng chợt dừng bước và quát hỏi:

- Là ai?

Vệ Thiên Nguyên vừa cả kinh thì nghe có người nói:

- Sư muội, là ta!

Từ Miên Dao nói:

- Tế ca, người làm ta giật cả mình.

Vệ Thiên Nguyên liếc nhìn qua phía trái thì thấy người vừa đến là sư huynh Quách Hoàn Tế của Từ Miên Dao. Hắn họ tổng Từ Miên Dao và Sở Thiên Hồng từ kinh sư đến Dương Châu nên lúc này vẫn trú tại Sở gia. Trong số đệ tử của Từ Trung Nhạc, Quách Hoàn Tế là người có phẩm hạnh đoan chính nhất và cũng là người mà Vệ Thiên Nguyên biết từ trước.

Quách Hoàn Tế nói:

- Sư muội, nàng lại đi nguyên rửa Khương Tuyết Quân đấy à?

Vệ Thiên Nguyên vừa nghe thì cả kinh, câu này dường như cố ý trách Từ Miên Dao thường đi nguyên rửa Tuyết Quân, sao lại có thể như thế?

Lại nghe Từ Miên Dao nói:

- Cô ta hại chết phụ thân của ta, ta chẳng nên khóc cô ta phải không?

Quách Hoàn Tế nói:

- Không sai, sư phụ vì cô ta mà chết. Nhưng sợ rằng chuyện này sư phụ cũng có... cũng có...

Từ Miên Dao nói:

- Ta biết phụ thân cũng có chỗ không phải, nhưng bất luận thế nào thì một khi Tuyết Quân đã có tình nhân khác thì lúc đầu không nên lấy gia phụ.

Vệ Thiên Nguyên thầm nghĩ:

- “Lúc đầu nàng tưởng ta đã chết rồi và ở trong thế bị ép buộc nên nàng mới lấy Từ Trung Nhạc. Nhưng đừng nói là Quách Hoàn Tế không biết nội tình, dù hẳn biết nội tình thì cũng không tiện nói xấu phụ thân Từ Miên Dao ở trước mặt cô ta.”

Quách Hoàn Tế nói tiếp:

- Sư phụ và Khương Tuyết Quân đã lưỡng bại câu thương, tục ngữ nói chết là hết, kể hậu bối chúng ta hà tất phải đi so tính thị phi. Vả lại, Khương Tuyết Quân là sư muội của Sở đại ca, linh bài của cô ta cũng lập tại Sở gia, nàng chửi mắng và trút phần uất lên linh bài cô ta là việc chẳng hay đối với chủ nhân.

Lúc này Vệ Thiên Nguyên mới hiểu ý nghĩa câu “đi nguyên rửa Khương Tuyết Quân” là như thế nào. Chàng cảm thấy bất mãn và thầm nghĩ:

- “Người nguyên rửa ta thì không sao, nhưng không nên nguyên rửa Khương Tuyết Quân!”

Chợt nghe Từ Miên Dao nói:

- Người đoán sai rồi. Không phải ta đi nguyên rửa Tuyết Quân.

Quách Hoàn Tế liền hỏi:

- Hay là nguyên rửa Vệ Thiên Nguyên?

Từ Miên Dao không trả lời mà nói:

- Nói thực nhé, ta cũng biết ta nói Khương Tuyết Quân hại chết gia phụ là hơi nặng lời, nhưng theo cách nói của người thì người cũng thừa nhận gia phụ vì cô ta mà chết. Vì nguyên cớ này nên ta có hận cô ta, nhưng hiện tại ta không hận cô ta nữa mà cảm thấy cô ta thật đáng thương.

Từ Miên Dao hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Người cho rằng ta đáng thương cho mệnh bạc của Khương Tuyết Quân chẳng? Cô ta mệnh bạc là do tự làm rồi tự chịu, chỉ có điều báo ứng đến quá sớm khiến ta không ngờ. Sợ rằng cô ta cũng biết trước là sẽ có một ngày như thế nhưng không ngờ là tại đêm ác chiến ở Bí Ma Nhai. Đến lúc biết được thì quá muộn nên ta cảm thấy cô ta vừa đáng thương vừa đáng cười.

Quách Hoàn Tế hơi ngạc nhiên, nói:

- Báo ứng? Thứ lỗi cho ta kiến văn nông cạn, ta vẫn chưa hiểu ý của muội.

Từ Miên Dao chậm rãi nói:

- Chuyện này ta cũng chỉ mới biết. Nghe nói Vệ Thiên Nguyên đã đến Giang Nam rồi, không chừng một hai ngày nữa hấn sẽ đến đây. Nhưng hấn không chỉ đi một mình!

Quách Hoàn Tế liền hỏi:

- Hấn đi với ai!

Từ Miên Dao nói:

- Đi với nữ nhi của đại ma đầu Thượng Quan Vân Long.

Quách Hoàn Tế trầm tư một lát rồi nói:

- Nói vậy, những lời đồn đại trên giang hồ là thật rồi.

Từ Miên Dao nói:

- Bọn chúng đồng hành đồng cư, có người tận mắt mục kiến thì làm sao giả được?

Vệ Thiên Nguyên từng trú chung với Phi Phụng tại lữ xá bên Mạc Sầu Hồ, chàng thâm nghĩ:

- “Những lời đồn này có lẽ vì việc đó mà ra. Trên giang hồ có nhiều kẻ thích thêu dệt chuyện người khác giống như Thân Công Đạt, chẳng đáng để ta tức khí. Chỉ không biết “tận mắt mục kiến” ta và Phi Phụng là kẻ nào? Mãnh Trọng Cường và Lăng Ngọc Yến tuy ở cùng lữ xá nhưng bọn chúng đâu có nhận ra ta, dù bọn chúng nhận ra thì sợ rằng hiện tại Lăng Ngọc Yến vẫn còn dưỡng bệnh tại lữ xá đó.”

Chàng không vì những lời đồn đại mà tức giận, phán đoán không ra là người nào thì chàng cũng chẳng bận tâm nghĩ đến nữa. Nhưng người khác nói chàng bạc tình thì chàng cảm thấy rất bị kích động.

Lại nghe Quách Hoàn Tế thở dài, rồi nói:

- Thi thể Khương Tuyết Quân chưa lạnh thì Vệ Thiên Nguyên đã thay lòng đổi dạ rồi, ta cũng cảm thấy tiếc cho Khương Tuyết Quân!

Từ Miên Dao cười nhạt, nói:

- Bọn chúng đã sớm phải lòng nhau khi Khương Tuyết Quân còn sinh tiền, nghe nói tại Bí Ma Nhai, Khương Tuyết Quân vì quá phần uất mà tự sát. Ha ha, cái này gọi là gieo nhân nào hái quả đó, báo ứng đến thật là nhanh. Khương Tuyết Quân bội phu theo tình nhân, hại chết phụ thân ta, không ngờ tình nhân của cô ta bị yêu nữ kia mê hoặc!

Quách Hoàn Tế nói:

- Ta cũng không ngờ Vệ Thiên Nguyên lại là một kẻ bạc tình như thế. Nhưng dù sao Khương Tuyết Quân cũng đã chết, chúng ta không cần nói nữa.

Hấn vốn định trách Từ Miên Dao vui mừng trước tai họa của người khác, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh của cô ta cũng đáng thương nên hấn không nhẫn tâm nặng lời. Quách Hoàn Tế và Từ Miên Dao lặng lẽ bỏ đi, Vệ Thiên Nguyên thi triển khinh công nhẹ bước tiến vào gian phòng có đèn sáng.

Quả nhiên là một gian linh đường. Đầu quan tài có hai ngọn trường minh đăng, Vệ Thiên Nguyên nhìn thấy phía trên là di hình của Khương Tuyết Quân, bên dưới là bài vị cũng của nàng. Nhất thời, hoài niệm, bi thống, phần hận, cảm thương như kết lại trong tim, chàng quỳ trước linh tiền và ôm lấy quan tài. Hồi lâu sau chàng lẩm rầm cầu khẩn:

- “Tuyết Quân, người khác nguyên rửa ta thế nào ta cũng mặc. Ta chỉ đến để cầu xin nàng tha thứ. Tuyết Quân, ta nghĩ nàng sẽ không nguyên rửa ta bạc tình, đúng không? Nàng thừa biết lúc nàng còn sống, trong tim ta chỉ có một hình bóng nàng. Nàng còn nhớ không, có lần nàng muốn thành toàn cho ta và sư muội, có lẽ chuyện này cũng từng ám ảnh trong lòng nàng? Nhưng cuối cùng nàng đã hiểu rõ, phải thế không?”

Tề sư muội từ nhỏ đã thích ta, cô ta không sợ biểu lộ tình ý với ta trước mặt nàng, tâm ý của cô ta, ta cũng biết. Nhưng trước sau ta vẫn xem cô ta là một tiểu sư muội và chưa từng yêu thương cô ta như yêu thương nàng. Nếu ta là kẻ bạc tình như thiên hạ nói, thấy lạ là thay lòng thì ta đã sớm yêu sư muội rồi. Như thế, đã vừa có thể báo đáp ân giáo dưỡng của gia gia (Tề Yến Nhiên) lại vừa có thể tìm được hạnh phúc gia đình. Ta lấy cô ta rồi thì không thể chịu sự chê trách nguyên rửa của thiên hạ như hiện tại và cũng tránh được phong ba hiểm ác khôn lường trên giang hồ!

Sư muội là một thiếu nữ tốt, là một viên ngọc khiết bạch vô giá, luận về tài mạo cũng không thua kém Thượng Quan Phi Phụng. Nếu ta không thật lòng với nàng thì tại sao ta không yêu tiểu sư muội trước mà phải đợi đến bây giờ mới yêu Thượng Quan Phi Phụng?”

Chàng không ngớt lẩm bẩm trước linh đường, lấy chuyện từ chối tình yêu của sư muội để biện minh cho tấm lòng chân thật của chàng đối với Tuyết Quân. Nhưng chàng nào biết người nằm trong quan tài không phải là Khương Tuyết Quân mà chính là Tề Tấu Ngọc.

Trước sau chàng vẫn xem Tề Tấu Ngọc như một tiểu sư muội và Tề Tấu Ngọc cũng thừa biết điều đó. Nhưng lần này được chứng thực từ miệng Vệ Thiên Nguyên nên nàng cảm thấy tê tái. Tuy Vệ Thiên Nguyên cũng tán dương nàng nhưng sự tán dương đó không đủ để hóa giải phần uất trong lòng nàng. Nàng thầm nghĩ:

- “Hừ, người đã nói là ta không thua kém gì yêu nữ đó, thế tại sao lại bị yêu nữ đó mê hoặc? Lúc Khương tử tử còn sống người không yêu ta, ta cũng chẳng trách. Hiện tại, tuy Khương tử tử đã chết, thì thể còn chưa lạnh thì người đã mau chóng thay lòng đổi dạ. Dù Khương tử tử có tha thứ cho người thì ta cũng không thể tha thứ người. Ta không phải chỉ có mình người để yêu, từ lúc ta biết người và yêu nữ kia chung chạ với nhau thì ta đã không còn là một tiểu cô nương ngây thơ chẳng biết việc gì như trước để chỉ mong người bố thí cho một chút ái tình!”

Dường như nàng muốn kêu gào lên:

- Vệ Thiên Nguyên, ta nói cho người biết, hiện tại ta đã không yêu người nữa rồi!

Tuy nhiên nàng vẫn cố gấn kèm chế nhưng nỗi uất ức phần hận khiến thân thể nàng hơi run lên! Vệ Thiên Nguyên tay ôm quan tài nên chợt cảm thấy cổ quan tài dường như khẽ động, chàng kinh hãi thầm nghĩ:

- “Tuyệt Quân hiển linh chẳng? Hay là ta bị ảo giác?”

Tâm tình bị kích động, chàng tiếp tục nói:

- Tuyệt Quân, nàng nghe những lời tự đáy lòng của ta không? Ta nghĩ, nhất định nàng sẽ tha thứ cho ta, đúng không? Ôi, nhớ lúc nàng ngã trong vòng tay ta và nói câu cuối cùng là: “Muội biết chàng yêu muội, muội rất sung sướng và hạnh phúc. Muội đi rồi thì sẽ có người khác chiếu cố chàng.” Tuy nàng không nói ra tên người đó, nhưng ta biết người nàng nói là Thượng Quan Phi Phụng. Tuyệt Quân, ta và nàng cùng qua hoạn nạn, hai nhà chúng ta cùng chịu mệnh vận như nhau. Cảm tình của chúng ta được phát sinh và nuôi dưỡng trong hoạn nạn. Hiện giờ ta và Phi Phụng cũng vậy, nếu không có cô ta thì ta đã chết từ lâu rồi. Sinh mạng của ta là do cô ta cứu, rồi lại động viên ta tiếp tục sống. Ta không thể nói dối với nàng, hiện tại ta yêu cô ta như yêu nàng trước đây vậy.

Chiếu theo lời di ngôn của nàng, hiện tại ta và cô ta đã đính ước kết thân rồi. Tối nay, lẽ ra cô ta cũng tới đây bái tế nàng, nhưng vì ta sợ gây ra trường phong ba nên khuyên ngăn cô ta. Tuy nhiên ta vẫn mang theo tâm ý của cô ta đối với nàng đến trước linh đường của nàng. Nàng có biết không? Cô ta tôn kính nàng như là tỷ tỷ vậy. Nàng có biết ý của hai chữ “tỷ tỷ” này không? Ta và nàng tuy chưa có danh phận phu thê nhưng trong lòng cô ta đã xem nàng như là tiền thê của ta.

Tuyệt Quân, xưa nay ta chưa từng nói dối với nàng. Những lời này của ta, nếu để người khác nghe được thì có thể càng gia trọng tội danh bạc tình của ta. Nhưng ta biết, nhất định nàng sẽ không nói ta là kẻ bạc tình. Chỉ cần nàng tha thứ cho ta là được rồi, thiên hạ nghĩ thế nào ta cũng mặc!

Chàng nào biết, cái gọi thiên hạ cũng bao gồm sư muội Tề Tấu Ngọc của chàng bên trong. Dù sao thì thiếu nữ cũng có sự tự tôn của thiếu nữ, Tề Tấu Ngọc tuy đã biết ái tình không thể miễn cưỡng, nàng cũng thừa hiểu cảm tình của Vệ Thiên Nguyên đối với nàng là loại tình cảm nào, nhưng nàng vẫn tin, nếu Khương Tuyệt Quân thật sự có nói câu “sẽ có người chiếu cố chàng” thì người đó lẽ ra là chỉ nàng chứ không phải Thượng Quan Phi Phụng.

- “Không biết xấu mặt!”

Nàng thâm lắng trong lòng:

- “Thì thế Tuyệt Quân tỷ tỷ chưa lạnh thì người đã thay lòng đổi dạ rồi. Rõ ràng là người sợ thiên hạ nguyên rủa người bạc tình nên mới giải thích sai tâm ý của Tuyệt Quân tỷ tỷ. Người thay lòng đổi dạ thì mặc người, hà tất phải đến đây nói chân tình với Tuyệt Quân tỷ tỷ? Người là hạng người như mèo khóc chuột hay là đến đây để chọc tức cô ta?”

Khương Tuyệt Quân đã chết nên không thể tức giận nhưng Tề Tấu Ngọc thì tức khí thật sự. Và một khi nàng tức khí thì tự nhiên hô hấp mạnh hơn bình thường. Tuy cách một lớp ván quan tài nhưng Vệ Thiên Nguyên cũng bắt đầu có chút cảm giác.

- “Lẽ nào có người nấp trong bóng tối?”

Chàng tự hỏi rồi lấy một chiếc trường minh đăng trên đầu quan tài rọi ra tứ phía nhưng ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy.

Cổ quan tài lại khê động lần nữa, Vệ Thiên Nguyên vội nói khê:

- Tuyết Quân, nàng hiển linh phải không? Ta không ngại gặp nàng, nếu linh thiêng xin nàng hiện hình cho ta gặp một lần nhé!

Đương nhiên bóng ma của Khương Tuyết Quân mà chàng kỳ vọng không thể xuất hiện rồi. Nhưng cổ quan tài lại khê động lần thứ ba!

Tục ngữ có câu “sự bất quá tam” nên bất giác chàng nghi ngờ. Chàng áp tai vào cổ quan tài và ngưng thần lắng nghe.

Lúc này Tề Tấu Ngọc ở bên trong không dám động dậy nữa, hô hấp của nàng cũng đã trở lại bình thường.

Nhưng Vệ Thiên Nguyên đã luyện qua công phu “thính thanh biện khí” (nghe tiếng động phân biệt được vật) nên thính giác cực kỳ mẫn nhuệ, do vậy chàng vẫn nghe thoáng thoáng có chút thanh âm bên trong quan tài.

Nhưng chàng định thần rồi nghĩ:

- “Không đúng, người chết rồi thì làm sao có thể hô hấp? Nhưng dù kẻ này là quỷ hay là người, ta cũng phải làm rõ mới được!”

Nghĩ đoạn chàng trấn định tinh thần rồi đột nhiên xuất thủ định đẩy nắp quan tài văng ra.

*

* *

Sở Kinh Tùng và thê tử ngồi đối diện trong phòng ngủ và nói chuyện trong bóng tối. Trang Anh Nam nói:

- Vai chính đã đến rồi. Chỉ lo là vở kịch này có kết thúc như chúng ta dự liệu hay không?

Sở Kinh Tùng gượng cười, nói:

- Ta không phải là người một bước cũng theo quy củ, những chuyện mà thiên hạ cho là quái dị ta cũng từng làm rồi, nhưng chuyện hí lộng hoang đường thế này, ta mới gặp lần đầu. Nếu không phải lão Đình khuyên ta nghe theo sự an bài của lão thì ta...

Trang Anh Nam mỉm cười, nói:

- Thực ra lão Đình cũng vì chàng thôi. Thiếp hỏi chàng nhé, chàng có muốn nữ nhi của thiếp làm con dâu nhà chàng không? Bọn chúng không cùng phụ mẫu, huynh muội chỉ là danh phận nên theo lẽ thường là có thể thành thân.

Sở Kinh Tùng nói:

- Bọn chúng thành phu thê thì ta và Tề Cẩm Minh cũng có thể biến oan gia thành thân gia. Vì vậy, đương nhiên là ta muốn kết thân sự này. Nhưng theo ta thấy, từ lúc Ngọc nhi đến Sở gia, cảm tình giữa nó và Sở Thiên Thư dường như cũng rất tốt. Nếu không diễn vở kịch này thì có thể... có thể bọn chúng cũng dần dần yêu nhau.

Trang Anh Nam nói:

- Suy đoán có thể là như vậy, nhưng chung quy thiếp vẫn không thể yên tâm. Chàng nên biết, Ngọc nhi và Thiên Nguyên cùng lớn lên ở một nhà nên Ngọc nhi nhất tâm nhất ý muốn lấy Thiên Nguyên, nghe lão Đình nói nó từng vì Thiên Nguyên mà ốm tương tư nữa đấy. Tuy nói là việc đã qua, nhưng nếu không cho Ngọc nhi biết Vệ Thiên Nguyên đã kết ước thệ mình với người khác thì sợ rằng Ngọc nhi sẽ không cam lòng. Trong tương lai, dù Ngọc nhi thành thân với ai đi nữa, nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng một người khác thì hôn nhân không thể đạt được hạnh phúc!

Sở Kinh Tùng nói:

- Nhưng dù đại sự việc được thực hiện theo cách an bày của lão Đình thì chẳng qua cũng chỉ là nửa xuất diễn mà thôi. Kết thúc vở kịch có đại đoàn viên hay không thì vẫn chưa biết được.

Trang Anh Nam nói:

- Muốn thực hiện thành công một chuyện thì không thể không có chút mạo hiểm. Bất luận kết cục thế nào cũng cần phải thử qua mới biết.

- Nếu kết cục là một chuyện hoang đường cho thiên hạ chê cười thì sao?

- Vở kịch này là do lão Đình nghĩ ra, Đình Bột là bằng hữu của chàng, vậy thì chàng nên biết lão ta không phải là người hoang đường chứ?

- Phu nhân, đã lâu chúng ta chưa đánh cờ, ta còn nhớ nàng bày thế “Linh Long” (tàn cuộc của cờ vây gọi là Linh Long) lần trước, đến bây giờ ta vẫn chưa thể giải được.

- Đây, tại sao bỗng nhiên chàng nghĩ đến chuyện chơi cờ vậy? Thực ra, thế Linh Long đó không khó giải. Tuy biến hóa dường như rất phức tạp nhưng mấu chốt cũng không quá ba nước cờ. Nhìn thông được ba nước cờ đó thì tự nhiên có thể giải được thế Linh Long.

- Cách an bày của lão Đình cũng có thể sánh như một cuộc cờ. Ta chỉ sợ nhìn không thông một nước cờ thì sẽ đi sai toàn cuộc.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe bên ngoài có người lên tiếng:

- Người nhìn không thông nước cờ nào?

Lời vừa dứt thì Đình Bột cũng đẩy cửa bước vào.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chủ ý này chẳng phải do người đề xuất sao?

Đình Bột mỉm cười, nói:

- Rốt cuộc cũng là lão bằng hữu người biết ta không có loại quỷ tài này mà. Thực không dám dấu, chủ ý này là của Tiêu Quyên Quyên đưa ra đấy.

Trang Anh Nam ngạc nhiên kêu lên:

- Thế à, chủ ý của bà ta đưa ra?

Đình Bột nói:

- Đại tẩu hoài nghi bà ta không hảo tâm chăng?

Trang Anh Nam nói:

- Không, ta chỉ cảm thấy kỳ quái là tại sao bà ta lại xen vào chuyện này? Lòng bà ta thế nào, kỳ thực cũng khó hiểu nổi.

Đinh Bột nói:

- Tiêu Quyên Quyên cảm thấy có quá nhiều lỗi với đại tẩu nên muốn hóa giải cho hai nhà. Theo bà ta nói, thiếu gia đối với Sở huynh tuy không còn ác cảm như trước nhưng trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai. Thiếu gia chỉ có Tẩu Ngọc là nữ nhi nên tình cha con vô cùng thấm thiết. Nếu tiểu thư được gả cho công tử của Sở huynh thì những oán thù trước đây đều có thể giải hết.

Đinh Bột là lão bộc nhân của Tề gia nên quen gọi Tề Cẩm Minh là thiếu gia.

Trang Anh Nam nói:

- Cẩm Minh có biết Tiêu Quyên Quyên đưa ra chủ ý này không?

Đinh Bột nói:

- Ta nghĩ là thiếu gia có biết.

Trang Anh Nam hỏi tiếp:

- Làm sao lão biết là Cẩm Minh biết?

Đinh Bột chậm rãi nói:

- Thiếu gia và ta có nói qua chuyện của Vệ thiếu gia và Thượng Quan Phi Phụng. Thiếu gia nói hai người bọn họ rất hợp đôi, trước đây thiếu gia cũng từng muốn Vệ thiếu gia làm nữ tể nhưng bây giờ đã thay đổi chủ ý. Ta có hỏi thiếu gia thích gả tiểu thư cho ai thì thiếu gia nói chuyện Ngọc nhi có mẫu thân của cô ta chủ trương, thiếu gia không quản nữa.

Trang Anh Nam nói:

- Điều đó cũng chưa chứng minh được.

Đinh Bột nói tiếp:

- Cuối cùng thiếu gia còn nói một câu ý vị thâm thúy, thiếu gia nói rằng trên vấn đề chọn nữ tể thì thiếu gia tin cách nhìn của Quyên Quyên và đại tẩu giống như nhau. Chỉ cần nhị vị đồng ý người nào và hôn sự của Ngọc nhi an bày như thế nào, thiếu gia cũng đồng ý. Nếu Tiêu Quyên Quyên không nói trước với thiếu gia chuyện này thì làm sao thiếu gia có thể nói như vậy?

Trang Anh Nam quay sang hỏi Sở Kinh Tùng:

- Kinh Tùng, chàng còn có nước cờ nào nhìn không thông?

Sở Kinh Tùng nói:

- Là nước cờ tối quan trọng. Vệ Thiên Nguyên có thật sự yêu Thượng Quan Phi Phụng không?

Đinh Bột nói:

- Đương nhiên ta không thay hấn trả lời chuyện này. Nhưng thiếu gia từng thấy hai người bọn họ đi chung với nhau và cảm thấy tính tình bọn họ rất ý hợp tâm đầu. Những ngày qua bọn họ lại nhất lộ đồng hành, sợ rằng những lời đồn đại trong giang hồ cũng chưa chắc là bịa đặt hoàn toàn.

Sở Kinh Tùng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nghe khẩu khí của Tề Cẩm Minh thì dường như hẳn không cho rằng Thượng Quan cô nương là một yêu nữ?

Đinh Bột nói:

- Đầu chỉ không cho rằng cô ta là yêu nữ, phụ thân của cô ta, Thượng Quan Vân Long bị thiên hạ xem là thiên hạ đệ nhất đại ma đầu nhưng thiếu gia ta lại rất tôn trọng lão ta.

Trang Anh Nam nói:

- Trước đây Tề Cẩm Minh hành sự tuy không bình thường nhưng ta tin cách nhìn của Cẩm Minh đối với cha con Thượng Quan Vân Long.

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta cũng hy vọng Vệ Thiên Nguyên có thể lấy được một hảo thê tử, nhưng nếu quan hệ của hắn và Thượng Quan Phi Phụng không như chúng ta tưởng thì sợ rằng vở kịch này có diễn trọn vẹn cũng vô ích thôi.

Đinh Bột nói:

- Nếu Vệ thiếu gia không thật lòng thích Thượng Quan cô nương thì Thượng Quan cô nương có muốn được hắn cũng vô ích. Chúng ta cứ thử lòng hắn xem, điều này cũng vô hại đối với Thượng Quan cô nương.

Sở Kinh Tùng và Trang Anh Nam trầm mặc không nói gì.

Đinh Bột mỉm cười, nói tiếp:

- Vở kịch đã diễn được nửa hồi rồi, bây giờ đến lượt hai vai già chúng ta lên hí đài đấy, đi thôi, đi thôi!

Sở Kinh Tùng nói:

- Quả thực, đối với chuyện hí vọng hàng tiểu bối thế này, bất luận thế nào ta cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Đinh Bột nói:

- Sở huynh, người không hối hận đấy chứ?

Sở Kinh Tùng miễn cưỡng nói:

- Chẳng còn cách nào khác, ta đành liên thủ cùng người làm chuyện hoang đường một lần vậy.

Đinh Bột hơi áy náy, lão do dự một lúc như muốn nói điều gì nhưng lại không nói ra. Cũng may là lão đi trước nên Sở Kinh Tùng không thấy được thần sắc biểu lộ của lão.

Thì ra lão còn dấu bằng hữu cũ một chuyện. Lão không những gặp qua Tề Cẩm Minh và Tiêu Quyên Quyên mà còn gặp một người khác nữa. Chính nhờ người này chỉ điểm mà lão mới gặp được thiếu chủ nhân ngày trước của mình. Sự an bày đêm nay cũng không hoàn toàn là do chủ ý của Tiêu Quyên Quyên. Thậm chí có thể nói thế này: kịch bản của vở kịch này là do người kia chế tác, Tiêu Quyên Quyên chẳng qua là tham gia một chút ý kiến trong việc an bày chi tiết mà thôi. Nhưng người kia là ai thì Đinh Bột không tiện nói ra cho Sở Kinh Tùng biết.

*

* *

Sở Kinh Tùng và Đinh Bột thi triển khinh công tuyệt đỉnh tiếp cận “Linh Đường” đúng lúc Vệ Thiên Nguyên đang lăm bắm tự nói. Hai người đưa mắt hội ý rồi mỉm cười, tựa như muốn nói: chúng ta đến thật đúng lúc.

Không sai, đến thật đúng lúc, Vệ Thiên Nguyên đột nhiên xuất thủ định đẩy nắp quan tài ra thì bỗng nhiên nghe có người kêu lên:

- Vệ thiếu hiệp!
- Vệ thiếu gia!

Hai người cùng kêu lên một lúc. Một giọng nghe rất quen thuộc, còn giọng kia cũng không phải là lạ. Vệ Thiên Nguyên cả kinh, lập tức quay đầu lại thì thấy Sở Kinh Tùng và Đinh Bột đã đứng trước mặt chàng rồi.

- Sở đại hiệp, Đinh đại thúc, nhị vị...
- Ta đến đây chờ thiếu gia đấy.

Đinh Bột nói.

Vệ Thiên Nguyên trấn định tinh thần rồi nói:

- Sở đại hiệp, xin lượng thứ cho tại hạ không mời mà đến. Tại hạ vốn định tham kiến đại hiệp...

Sở Kinh Tùng tiếp lời:

- Ta không cảm thấy kỳ quái. Ta biết ngươi sẽ vì Khương Tuyết Quân mà đến. Người đã bái tế chưa?

Vệ Thiên Nguyên khẽ gật đầu.

Đinh Bột nói:

- Vệ thiếu gia, tâm sự của thiếu gia đã giải bày rồi, vậy thì mời thiếu gia cùng ta lập tức hồi gia thôi.

Vệ Thiên Nguyên ngăn người giây lát rồi hỏi lại:

- Lập tức?
- Không sai, thiếu gia có biết lão gia gia trông mong thiếu gia quay về như thế nào không?

- A, thì ra gia gia bảo đại thúc đến đây tìm ta và sư muội trở về.

- Đúng vậy. Vì thiếu gia và tiểu thư đã lâu không hồi gia nên lão gia gia vô cùng nhớ mong, thật khó khăn lắm mới biết tin tiểu thư đến nơi này, lão gia gia nghĩ có thể thiếu gia cũng đến đây nên bảo ta cấp tốc đi Dương Châu tìm hai vị. Lão gia gia còn nói, nếu nhị vị không thể cùng về một lúc thì người nào về trước cũng được. Thiếu gia nên biết, lão gia gia tuy thân thể còn tráng kiện nhưng dù sao cũng là một lão nhân cao niên. Một lão nhân cô độc đương nhiên rất mong có văn bối bầu bạn bên cạnh.

- Thế thì để sư muội về trước bầu bạn với gia gia.

Sở Kinh Tùng hỏi xen vào:

- Vệ thiếu hiệp còn có chuyện gì chưa giải quyết xong?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại hạ muốn đưa linh cữu Khương Tuyết Quân về cố hương của cô ta để mai táng cùng một nơi với phụ mẫu cô ta.

Sở Kinh Tùng nói:

- Chuyện này ta có thể làm thay thiếu hiệp. Có thể thiếu hiệp chưa biết, hiện nay trên giang hồ có nhiều lời đồn đại bất lợi cho thiếu hiệp. Vì thế, chuyện này để thiếu hiệp thực hiện không bằng ta thực hiện. Phụ thân Tuyết Quân là sư huynh đồng môn của ta, ta lo việc tang sự cho cả nhà cô ta cũng là chuyện danh chính ngôn thuận thôi.

Vệ Thiên Nguyên nhớ lại những chuyện gặp phải trên đường đi, nên biết nếu đích thân chàng đưa linh cữu Tuyết Quân hồi hương thì có thể xảy ra nhiều chuyện phiền phức không ngờ. Linh cữu của Tuyết Quân cũng chưa chắc có thể đưa về cố hương một cách thuận lợi.

Do đó chàng nói:

- Sở đại hiệp, ngài đã xuất diện lo tang sự với danh nghĩa là sư thúc của Tuyết Quân thì văn bối cũng không tiện tranh chấp cùng ngài.

Sở Kinh Tùng nói:

- Được, thiếu hiệp đã không tranh chấp với ta thì nên theo Đinh Bộc lập tức hồi gia thôi.

Vệ Thiên Nguyên hơi ngạc nhiên trước thái độ của Sở Kinh Tùng, chàng nói:

- Sở đại hiệp, tại hạ còn chưa gặp sư muội mà đại hiệp đã hạ lệnh trục khách rồi sao?

Sở Kinh Tùng nói:

- Không phải ta hạ lệnh trục khách, nhưng ta cho rằng thiếu hiệp bắt tất phải chờ gặp Tề Tấu Ngọc.

Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Cô ta không có nhà sao?

- Cô ta có ở nhà nhưng thiếu hiệp không cần phải gặp cô ta, Đinh Bộc đang chờ thiếu hiệp khởi hành đấy!

- Tại sao các vị thôi thúc khẩn trương như vậy?

- Ngọc nhi đến Sở gia chưa đầy nửa tháng, mẫu thân cô ta đã nói với cô ta là qua một năm mới để cho cô ta hồi gia.

- Qua một năm sư muội mới hồi gia cũng chẳng sao, nhưng đại hiệp để tại hạ lưu lại một lát không được sao?

- Thiếu hiệp phải lập tức lên đường cùng Đinh Bộc là tốt cho thiếu hiệp đấy.

- Thế à, vậy thì tại hạ phải lưu lại nửa hoặc một canh giờ, đợi gặp sư muội rồi mới đi, xem thử có việc gì không tốt.

Sở Kinh Tùng chau mày, dường như muốn nói điều gì nhưng lão không nói.

Đinh Bộc lên tiếng:

- Vệ thiếu gia, thiếu gia cùng đến Dương Châu với yêu nữ phải không?

- Yêu nữ nào?

Vệ Thiên Nguyên nghiêm giọng hỏi.

Đinh Bột nói:

- Là nhi nữ của Thượng Quan Vân Long?

Vệ Thiên Nguyên trầm sắc diện, nói:

- Nhi nữ của Thượng Quan Vân Long không phải là yêu nữ! Hừ, nếu lời này do người khác nói thì...

Đinh Bột tiếp lời:

- Thì thiếu gia sẽ liều mạng với ta, phải không?

Vệ Thiên Nguyên mặc nhận. Đinh Bột thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Vệ thiếu gia, những lời thiếu gia nói trước linh tiên Khương Tuyết Quân vừa rồi ta đã nghe cả. Ôi, thì ra thiếu gia đã yêu... đã yêu nhi nữ của Thượng Quan Vân Long.

Vệ Thiên Nguyên lạnh lùng nói:

- Ta thích ai là chuyện của ta. Nếu người khác nguyên rủa Thượng Quan cô nương là yêu nữ thì ta cũng không trách, nhưng Đinh đại thúc thì không nên xem cô ta là yêu nữ.

- Tại sao?

- Vì thiên hạ gọi phụ thân cô ta là đại ma đầu nên đại thúc mới xem cô ta là yêu nữ phải không?

- Không sai, thiên hạ đều nói như thế!

- Nhưng gia gia không nói như thế! Đinh đại thúc và gia gia đã gần nhau mấy mươi năm, lẽ nào đại thúc không nghe gia gia nói về Thượng Quan Vân Long, đối với lão ta, gia gia cũng khá tôn trọng đấy!

- Nhưng thiên hạ đều nói như thế này...

- Thế này là thế nào?

Sở Kinh Tùng xen vào:

- Vệ thiếu hiệp, ngươi là người thông minh, lẽ nào còn chưa rõ? Thiên hạ đều nói thế này, bất luận Thượng Quan cô nương là người thế nào thì người đi chung với cô ta cũng chỉ chuốc họa chứ không có phúc.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Là họa cũng được, là phúc cũng được, tại hạ nguyện gánh chịu một mình.

Nói đến đây thì chàng chợt ngộ ra nên phá lên cười ha ha một tràng rồi nói tiếp:

- Sở đại hiệp, tại hạ hiểu rồi, đại hiệp sợ tại hạ làm liên lụy đến mình chứ gì?

Sở đại hiệp cũng phá lên cười một tràng, âm lượng còn lớn hơn Vệ Thiên Nguyên. Lão nói:

- Vệ thiếu hiệp, trong suy nghĩ của ngươi, thì ra Sở mỗ là người như thế sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng vốn không phải là người sợ người khác làm liên lụy. Nhưng tại sao đại hiệp lại muốn tại hạ mau chóng lên đường?

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta chỉ muốn người mau chóng rời khỏi chỗ thị phi này, càng quan trọng là rời xa kẻ thích gây ra chuyện thị phi!

Ý câu này lão muốn nói là mau chóng rời xa Thượng Quan Phi Phụng.

Vệ Thiên Nguyên nghiêm sắc diện và nói:

- Sở đại hiệp, ngài là bậc trưởng bối mà tại hạ tôn kính, nhưng thích đi với ai là chuyện của bản thân tại hạ, xin lượng thứ cho tại hạ không thể tòng mệnh. Cáo biệt!

Đinh Bột vội kêu lên:

- Vệ thiếu gia, người...

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đinh đại thúc, xin thứ lỗi, hiện giờ ta không thể cùng đại thúc hồi gia được.

Đinh Bột và Sở Kinh Tùng cản ngay cửa, cả hai không hện mà cùng nói:

- Người muốn đi đâu?

Vệ Thiên Nguyên thản nhiên nói:

- Tại hạ từ đâu đến thì tại hạ đương nhiên trở về nơi đó.

Đinh Bột nói:

- Vệ thiếu gia, sao người bất ngộ như vậy, người muốn quay về bên cạnh Thượng Quan cô nương chăng?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Đinh đại thúc, tính khí của ta thế nào, đại thúc biết rồi đấy. Ta đã nói là không thể thay đổi. Gia gia muốn ta hồi gia thăm lão, nhưng không phải là hiện tại!

Bổng nhiên Sở Kinh Tùng nói:

- Vệ thiếu hiệp, mời người ở lại!

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Đây, chẳng phải đại hiệp muốn tại hạ đi ngay sao?

- Hiện tại ta đã thay đổi chủ ý.

- Thế à, đại hiệp đồng ý cho tại hạ và sư muội gặp nhau chứ? Được, vậy thì nhờ đại hiệp gọi giúp cô ta một tiếng.

- Cô ta đã ngủ rồi, ngày mai người gặp cô ta cũng không muộn.

- Không, tại hạ và Phi Phụng đã hẹn rồi, sáng sớm mai bọn tại hạ phải lên đường. Tại hạ nghĩ Tề sư muội sẽ không trách tại hạ đánh thức cô ta dậy đâu. Tại hạ chỉ cần gặp cô ta nói mấy câu rồi đi ngay.

- Không được, bất luận thế nào thì người cũng ở đây qua đêm nay rồi mới đi!

- Vừa rồi đại hiệp muốn tại hạ lập tức rời khỏi nơi này, bây giờ lại muốn lưu giữ tại hạ, chuyện này...

Sở Kinh Tùng trầm giọng, nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì mâu thuẫn.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tại hạ hiểu rồi. Nếu tại hạ theo Đinh đại thúc hồi gia thì đại hiệp muốn tống khứ tại hạ đi càng nhanh càng tốt. Nhưng đại hiệp lại không muốn tại hạ trở về với Phi Phụng, đúng không?

Sở Kinh Tùng chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn lưu người đêm nay, sau đó thế nào ta không cần biết.

Vệ Thiên Nguyên chột hoài nghi, hỏi:

- Tại sao các vị nhất định phải ngăn cản không cho tại hạ quay về gặp cô ta trong đêm nay? Tại hạ đã hứa với cô ta rồi!

Sở Kinh Tùng nói:

- Ta khuyên người không cần tuân thủ lời hứa này.

Vệ Thiên Nguyên liền nói:

- Sở đại hiệp, tại hạ biết người rất tôn trọng lời hứa, thế tại sao lại khuyên người khác không giữ lời?

Dường như Sở Kinh Tùng có vẻ khó nói, lão do dự một lát rồi thở dài, nói:

- Ta cũng không biết nói thế nào mới phải, nhưng dù sao thì đến sáng mai người sẽ rõ thôi.

Vệ Thiên Nguyên lại càng hoài nghi, nói:

- Nhất định nhị vị có chuyện gì dấu tại hạ rồi, nếu nhị vị không chịu nói rõ thì tại hạ tự tìm hiểu vậy!

Sở Kinh Tùng nói:

- Người còn chưa rõ sao? Không phải ta sợ người làm liên lụy, ta chỉ sợ người khác làm cho người liên lụy thôi.

Đinh Bột xen vào:

- Thượng Quan Vân Long có một thuộc hạ đặc lực tên gọi là Công Dã Hoàng, hắn đã sớm đến Dương Châu và trú ngụ tại trang viện gần Quan Âm Đại Minh Tự, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc không ít, nói:

- Tin tức của Đinh đại thúc quả nhiên nhạy bén, xem ra có lẽ đại thúc đã biết bọn ta trú tại nhà người này rồi.

Đinh Bột gật đầu, nói:

- Không phải tin tức của ta nhạy bén mà là tin tức của người khác đấy.

- Người khác là ai vậy?

- Nhiều người, có kẻ là cừu gia của Thượng Quan Vân Long, có kẻ là hiệp nghĩa đạo ở Trung Nguyên. Tuy thân phận của những người này khác nhau, chính ta hỗn tạp, nhưng có một điểm tương đồng là bọn họ thề bất lưỡng lập với Thượng Quan Vân Long.

- Thế thì sao nào?

- Bọn họ không dám lên Côn Luân Sơn tìm Thượng Quan Vân Long khiêu chiến nhưng đối phó với nhi nữ của Thượng Quan Vân Long thì bọn họ nắm chắc trong tay. Không dấu gì

thiếu gia, đã có người kêu gọi ta tham gia hành động của bọn họ nhưng vì có thiếu gia liên quan nên ta không đồng ý.

- Đại thúc mau nói thử, hành động gì vậy?

- Bắt sống nữ nhi của Thượng Quan Vân Long, nếu không bắt sống được thì giết chết cũng tốt.

- Kế hoạch vậy kích khi nào khởi sự?

- Đúng canh ba đêm nay!

Vệ Thiên Nguyên cả kinh, bởi lẽ chàng đến Sở gia là đúng canh ba, lúc này đã qua nửa canh giờ rồi.

Sở Kinh Tùng nói:

- Vệ thiếu hiệp, người hiểu rồi chứ, nếu lúc này người trở về thì...

Vệ Thiên Nguyên đột nhiên thét lên:

- Tránh ra!

Lời vừa phát thì song chưởng cũng xuất ra tức thì. Sở Kinh Tùng vội tránh sang một bên nhưng lão phản thủ hướng luồng chưởng lực của Vệ Thiên Nguyên ra ngoài cửa. Cùng lúc đó Đinh Bột cũng xuất ra một chiêu “Toàn Chuyển Càn Khôn”, song chưởng tề xuất đẩy thân hình Vệ Thiên Nguyên qua một bên. Chung quy là không cho chàng thoát ra khỏi cửa linh đường.

Hai mắt Vệ Thiên Nguyên ửng đỏ lên, trầm giọng nói:

- Sở đại hiệp, Đinh đại thúc, hai vị không cho ta đi thì ta thà chịu chết dưới chưởng của hai vị!

Đinh Bột thu chưởng lại và nói:

- Vệ thiếu gia, ta là thân phận nô tài, nào dám làm hại chủ nhân. Nhưng đây là chủ ý của lão gia gia, gia gia của thiếu gia mong rằng tốt nhất thiếu gia hãy tránh xa yêu nữ đó!

Vệ Thiên Nguyên phẫn nộ, nói:

- Được rồi, đã phụng mệnh gia gia đến đây ngăn cản ta thì lão cứ giết ta cũng không sao. Lão xuất thủ đi! Lão không xuất thủ thì ta ra tay đấy!

Đinh Bột nói:

- Lời của lão gia, thiếu gia cũng không nghe sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Chuyện khác thì ta có thể nghe, còn chuyện này sau khi ta chết rồi thì lão hãy nói với gia gia rằng, xin người tha lỗi ta không thể tuân mệnh!

Lời chàng vừa dứt thì bỗng nghe một tiếng soạt như xé lụa, tay áo của Đinh Bột bị Long Trảo Thủ của Vệ Thiên Nguyên xé toạt một mảnh rồi bay như cánh hồ điệp trong luồng chưởng phong.. Tuy chàng xuất sát thủ nhưng dưới sự hợp lực ngăn cản của Đinh - Sở thì chàng vẫn chưa thể thoát ra.

Đinh Bột thấy chàng như muốn liều mạng nên hơi kinh hãi, thầm nghĩ:

- “Vở kịch này có lẽ đã đến hồi kết thúc rồi. Chi bằng đổi mấy vai để diễn nốt phần còn lại.”

Chợt nghe Vệ Thiên Nguyên quát lớn:

- Đình đại thúc, ta không muốn đả thương lão, ta biết lão cũng không muốn ta tổn thương, nhưng chuyện đêm nay quả thực là lão ép ta rồi.

Đình Bội bước lui hai bước rồi nói:

- Ôi, Vệ thiếu gia, dù ta để thiếu gia đi thì bọn họ cũng không cho thiếu gia đi!

Vệ Thiên Nguyên quát hỏi:

- Bọn họ là ai?

Ngay lúc đó, sau giả sơn và các khóm cây trong sân viện có bảy tám bóng người nhẩy ra và xông thẳng về phía linh đường.

Thật là:

“Hư thực khôn lường, giả chân nan biện.

Tiền hiểm vị tiêu, hậu nguy lai đáo.”

Tạm dịch:

“Hư thực khôn lường, giả chân khó biết

Hiểm trước chưa qua, nguy sau đã đến.”

-- o O o --